

Αριθμός 991/2020

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ασπασία Μαγιάκου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Παρασκευή Καλαϊτζή, Αναστασία Περιστεράκη, Λάμπρο Καρέλο, Ζαμπέτα Στράτα - Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 22 Ιανουαρίου 2020 με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος: Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, κατοικοεδρεύοντα στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την Γεωργία Καφήρα, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ .

Των αναιρεσίβλητων: 1.Κ. Λ. του Η., 2. Κ. Π. του Χ., 3. Π. Π. του Χ., κατοίκου Δ., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Ελένη-Αγορή Πολύζου, που δήλωσε ότι οι 1ος και 2η απεβίωσαν και συνεχίζει τη βιαίως διακοπείσα δίκη η 3η αναιρεσίβλητη

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 22-12-2012 αίτηση των ήδη αναιρεσίβλητων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Λαμίας και συνεκδικάσθηκε με τις από 24-2-2012 και 28-11-2012 κύριες παρεμβάσεις της Υποθηκοφύλακα ... Μ. Ξ. και του Ελληνικού Δημοσίου αντίστοιχα, οι οποίες κατατέθηκαν στο ως άνω. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 50/2013 οριστική ίδιου Δικαστηρίου, 67/2013 του Μονομελούς Εφετείου Λαμίας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσίβλητον με την από 29-3-2016 αίτησή του . Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτου ζήτησε να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης και να καταδικασθεί το αντίδικο μέρος στη δικαστική δαπάνη .

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από τις διατάξεις των άρθρων 34, 35ΑΚ και 62,73,313 παράγραφος 1 περ.δ' ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 286 επόμενα του ίδιου Κώδικα που κατ'άρθρο 573 παράγραφος 1 εφαρμόζονται και στην κατ'αναίρεση δίκη, προκύπτει ότι σε περίπτωση αποβίωσης κάποιου διαδίκου πριν από την αμετάκλητη

περάτωση της δίκης, εάν ο θάνατος του επήλθε μετά την έκδοση της οριστικής αποφάσεως, οπότε δεν υφίσταται εκκρεμής δικαστικός αγώνας, ούτε στάδιο εφαρμογής των διατάξεων για διακοπή και επανάληψη της δίκης, το κατά της αποφάσεως αυτής από τον αντιδίκου του αποβιώσαντος ασκούμενο ένδικο μέσο της αναιρέσεως πρέπει να απευθύνεται, σύμφωνα με το άρθρο 558ΚΠολΔ, κατά των καθολικών διαδόχων (κληρονόμων) του αποβιώσαντος, απευθυνόμενο δε κατά του τελευταίου είναι άκυρο, υπό την προϋπόθεση όμως ότι ο αναιρεσείων πριν από την άσκηση της αναιρέσεώς του είχε λάβει γνώση με οποιονδήποτε τρόπο του θανάτου του αντιδίκου του, ώστε να διαπιστώσει τους κληρονόμους του και να απευθύνει κατ'αυτών την αναίρεση. Η κατά του αποβιώσαντος απευθυνόμενη αναίρεση, χωρίς ο αναιρεσείων να γνωρίζει το θάνατο του αντιδίκου του, δεν είναι άκυρη και νόμιμα χωρεί η συζήτηση αυτής με τους κληρονόμους του αποβιώσαντος, οι οποίοι εμφανίζονται κατά την συζήτηση με την ιδιότητα αυτή στη θέση του αναιρεσιβλήτου και προβάλλουν υπεράσπιση επί της ουσίας της διαφοράς (Ολ. ΑΠ 27/1987). Στην προκειμένη περίπτωση, η κρινόμενη από 29/3/2016 αίτηση αναιρέσεως, που ασκήθηκε στις 29/3/2016 με σύνταξη της 6/2016 αίτηση αναιρέσεως, που ασκήθηκε στις 29/3/2016 με σύνταξη της 6/2016 πράξεως καταθέσεως του οικείου γραμματέα, απευθύνεται και κατά των αναιρεσιβλήτων Κ.Λ. και Κ.Π.(1ος και 2η, αντίστοιχα, αναιρεσιβλήτοι), ως αντιδίκων κατά τη δίκη, κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη 67/2013 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λαμίας. Κατά τη συζήτηση αυτής (22/1/2020), αντί των ανωτέρω αναιρεσιβλήτων παραστάθηκε, εκπροσωπούμενη από νομίμως διορισμένο πληρεξούσιο δικηγόρο, η τρίτη αναιρεσιβλήτη Π.Π., η οποία και δήλωσε ότι συνεχίζει τη δίκη στην θέση των ως άνω αναιρεσιβλήτων, που πέθαναν στις ... και ..., αντίστοιχα, ήτοι πριν και μετά, αντίστοιχα, από την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως, γιατί τους κληρονόμησε εξ'αδιαθέτου. Από τα στοιχεία της δικογραφίας και τα προβαλλόμενα από τους διαδίκους, καθώς και από το ότι δεν υπάρχει ισχυρισμός της παρισταμένης ήδη ως κληρονόμου του αποβιώσαντος ως άνω πρώτου αναιρεσιβλήτου περί γνωστοποίησης στο αναιρεσείον του θανάτου αυτού κατά το προ της ασκήσεως της αιτήσεως αναιρέσεως χρονικό διάστημα, συνάγεται ότι το αναιρεσείον δεν είχε λάβει γνώση, με οποιοδήποτε τρόπο, του εν λόγω θανάτου προ της ασκήσεως της αιτήσεως αναιρέσεως. Επομένως είναι έγκυρη η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως" παρότι στρέφεται και κατά προσώπου αποβιώσαντος και νόμιμα χωρεί η συζήτηση αυτής με την εμφανιζόμενη ως άνω και υπερασπιζόμενη στην ουσία την υπόθεση κληρονόμο του, την ιδιότητα της οποίας δεν αμφισβητεί το αναιρεσείον. Εξ άλλου, παραδεκτά επαναλαμβάνεται η, εξαιτίας του θανάτου της δευτέρας αναιρεσιβλήτης

μετά την άσκηση της αιτήσεως αναιρέσεως, διακοπείσα δίκη με σχετική δήλωση στο ακροατήριο της τρίτης αναιρεσίβλητης, μοναδικής εξ αδιαθέτου κληρονόμου της (άρθρα 286,287 παράγραφος 1, 290 ΚΠολΔ).

2. Η κρινόμενη από 29/3/2016 (με αριθμό κατάθεσης 6/2016) αίτηση αναιρέσεως κατά της 67/2013 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Λαμίας, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 739 επόμενα ΚΠολΔ), λόγω της αρνήσεως της υποθηκοφύλακα ... να μεταγράψει την αιτηθείσα από τους αναιρεσιβλήτους δήλωσή τους περί αποδοχής κληρονομιάς ακινήτου (άρθρο 791 ΚΠολΔ), έχει ασκηθεί νομότυπα, με την κατάθεση του δικογράφου αυτής στην γραμματεία του ως άνω δικαστηρίου (άρθρο 495 παράγραφος 1 ΚΠολΔ) και εμπρόθεσμα, ήτοι εντός της τριετούς προθεσμίας από την δημοσίευση της, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του άρθρου 546 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή της με το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του νόμου 4335/2015, που εφαρμόζεται και επί των αιτήσεων αναιρέσεων που ασκούνται μεν μετά την 1/1/2016 αλλά στρέφονται κατά αποφάσεων που δημοσιεύτηκαν πριν την έναρξη ισχύος (1-1-2016) του ως άνω νόμου και δεν επιδόθηκαν (Ολ. ΑΠ 10/2018), εφόσον από τα προσκομιζόμενα έγγραφα δεν προκύπτει ούτε οι διάδικοι επικαλούνται επίδοση αυτής. Συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 552, 553 παράγραφος 1β, 556, 577, 741, 762 και 769 ΚΠολΔ είναι παραδεκτή και πρέπει να εξεταστεί το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της.

3. Οι αιτούντες (ήδη αναιρεσίβλητοι) με την από 22-12-2012 και με αριθμ. κατάθ. 114/ΕΜ 19/19-1-2012 αίτησή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαμίας, ζήτησαν να υποχρεωθεί η Υποθηκοφύλακας ... να μεταγράψει την υπ'αριθμ. ... δήλωσή τους περί αποδοχής κληρονομιάς, που έγινε ενώπιον της συμβολαιογράφου ... Α.Π., την οποία η υποθηκοφύλακας αρνήθηκε να μεταγράψει και να τους χορηγήσει τα σχετικά πιστοποιητικά μεταγραφής για τους επικαλούμενους απ'αυτήν λόγους. Στην δίκη παρενέβησαν κυρίως, ζητώντας την απόρριψη της αιτήσεως, για όσους λόγους επικαλέστηκαν, αφενός μεν το Ελληνικό Δημόσιο (ήδη αναιρεσείον) και αφετέρου η Υποθηκοφύλακας Το Πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την ειδική διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, με την 50/2013 απόφασή του την μεν κύρια παρέμβαση της Υποθηκοφύλακα την απέρριψε ως απαράδεκτη για έλλειψη εννόμου συμφέροντος, τη δε κύρια παρέμβαση του Ελληνικού Δημοσίου την δέχθηκε και απέρριψε την αίτηση ως αβάσιμη. Κατά της

ως άνω αποφάσεως οι αιτούντες άσκησαν την με αριθμ. κατ. 25/19-2- 2013 έφεσή τους, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη με αριθμ. 67/2013 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λαμίας, η οποία απέρριψε μεν την έφεση, ως απαράδεκτη, ως προς την Υποθηκοφύλακα, δέχθηκε όμως αυτήν (Έφεση) ως προς το Ελληνικό Δημόσιο, εξαφάνισε την πρωτοβάθμια απόφαση και δέχθηκε την αίτηση, απορρίπτοντας την κύρια παρέμβαση του τελευταίου.

4. Σύμφωνα με το άρθρο 791 παράγραφος 1 του ΚΠολΔ "όποιος τηρεί δημόσια βιβλία στα οποία καταχωρίζονται πράξεις ή αποφάσεις που έχουν σχέση με την σύσταση, μεταβίβαση ή κατάργηση δικαιωμάτων ιδιωτικού δικαίου ή εγγράφονται ή εξαλείφονται κατασχέσεις ή εγγράφονται αγωγές ή ανακοπές ή γίνονται σημειώσεις γι' αυτές, αν αρνείται να ενεργήσει όπως του ζητείται, οφείλει, το αργότερο μέσα στην επόμενη από την υποβολή της αίτησης ημέρα, να σημειώσει περιληπτικά στο σχετικό βιβλίο την άρνηση του και τους λόγους της", ενώ σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου η εκκρεμότητα που δημιουργείται με την άρνηση αίρεται με απόφαση του δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει εκείνος που τηρεί τα βιβλία, με αίτηση οποιουδήποτε έχει έννομο συμφέρον. Εξάλλου, επί επαλλήλων αιτιολογιών (κύριων ή επικουρικών) της απόφασης, κάθε μια από τις οποίες στηρίζει αυτοτελώς στο διατακτικό, αν έστω και μια δεν πλήττεται ή πλήττεται ανεπιτυχώς (διότι απορρίπτονται οι λόγοι αναίρεσης κατ'αυτής) οι λόγοι που πλήττουν τις υπόλοιπες είναι αλυσιτελείς (ΑΠ 164/1994, ΑΠ 1312/1997), Εν προκειμένω το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του, σχετικά με την άρνηση της υποθηκοφύλακα ... να μεταγράψει στα οικεία βιβλία μεταγραφών συμβολαιογραφική πράξη περί αποδοχής κληρονομιάς και να χορηγήσει στις αιτούσες και ήδη αναιρεσίβλητες τα σχετικά πιστοποιητικά μεταγραφής, δέχθηκε τα παρακάτω περιστατικά: "Η Υποθηκοφύλακας ... αρνήθηκε τη μεταγραφή της αποδοχής κληρονομιάς των αιτούντων, αν και η δήλωση αυτών ήταν υποστατή και έγκυρη χωρίς να πάσχει από κάποια τυπικά εμφανή ακυρότητα, για τους εξής λόγους: Διότι, αν και πρόκειται περί δάσους και η περιοχή όπου αυτό κείται κηρύχθηκε σε κατάσταση κτηματογράφησης, οι δηλούντες κληρονόμοι παραλείπουν να επισυνάψουν στην πράξη αποδοχής πιστοποιητικό της Διευθύνσεως Δασών, στο οποίο θα βεβαιώνεται ο χαρακτήρας της έκτασης αυτής, η ανυπαρξία δικαιωμάτων του Δημοσίου επ'αυτής και η αυτοτέλεια ή η νόμιμη κατάτμηση της, όπως αξιώνει το άρθρο 27 του νόμου 2664/1998. Περαιτέρω, θεωρεί ότι η επισυναπτόμενη στην πράξη αποδοχής υπ'αριθμ.ν.... βεβαίωση του δασαρχείου Λαμίας δεν πληροί τις προϋποθέσεις της ανωτέρω νομοθετικής ρυθμίσεως, διότι δεν προκύπτει ότι η

έκταση που προσδιορίζεται στην πράξη αποδοχής είναι η ίδια με εκείνη του πιστοποιητικού του Δασαρχείου, ούτε αν προκαλείται ή όχι κατάτμηση. Ωστόσο, η αιτιολογία αυτή της Υποθηκοφύλακα ... δεν είναι νόμιμη και δεν δικαιολογεί την ελεγχόμενη άρνησή της, διότι μόνη η κήρυξη της περιοχής, όπου κείται το κληρονομαίο ιδιωτικό δάσος, σε κατάσταση κτηματογράφησης με την Υ.Α. 27826/2010 απόφαση του Υπουργείου Περιβάλλοντος, δεν συνεπάγεται όσα η Υποθηκοφύλακας αξιώνει ως αναγκαίο όρο για να προχωρήσει στην μεταγραφή. Ειδικότερα, το άρθρο 27 παρ.9 του ν. 2664/1998 όριζε τα εξής: "Μετά την κατάρτιση και κύρωση των δασικών χαρτών κάθε μεταβίβαση, σύσταση, αλλοίωση και γενικά κάθε μεταβολή των εμπραγμάτων σχέσεων στις δασικές εν γένει εκτάσεις που περιέχονται σε αυτούς είναι άκυρη και ανίσχυρη, αν δεν συνοδεύεται από σχετικό πιστοποιητικό της αρμόδιας υπηρεσίας της παραγράφου 10 του άρθρου 28 του παρόντος, με το οποίο θα βεβαιώνεται ο χαρακτήρας της έκτασης, η ανυπαρξία δικαιωμάτων του Δημοσίου επ'αυτής και η αυτοτέλεια ή η νόμιμη κατάτμησή της". Ήδη η διάταξη αυτή καταργήθηκε με το άρθρο 26 παρ.1 ν. 3889/2010, το άρθρο 20 παρ.4 και 5 ορίζει τα εξής: "4. Μετά από την κύρωση του δασικού χάρτη απαγορεύεται, με ποινή ακυρότητας, η σύνταξη συμβολαίων για την σύσταση, μετάθεση, αλλοίωση ή κατάργηση εμπραγμάτων δικαιωμάτων στις εκτάσεις με δασικό χαρακτήρα που περιλαμβάνονται σε αυτόν, αν δεν συνοδεύεται από σχετικό πιστοποιητικό της αρμόδιας Διεύθυνσης Δασών με το οποίο βεβαιώνεται ο χαρακτήρας της έκτασης. Μετά τη σύσταση κτηματολογικών γραφείων κατά τις διατάξεις του ν. 2664/1998, το σχετικό πιστοποιητικό εκδίδεται από τα κτηματολογικά γραφεία. Για την χορήγηση του πιστοποιητικού καταβάλλεται ειδικό τέλος, του οποίου το ύψος, ο τρόπος καταβολής και είσπραξης και η διάθεση καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 22. 5. Στις πράξεις που συντάσσουν οι συμβολαιογράφοι για τις εκτάσεις που περιλαμβάνονται στον κυρωμένο δασικό χάρτη υποχρεούνται να μνημονεύουν το περιεχόμενο των πιστοποιητικών της προηγούμενης παραγράφου. Δεν επιτρέπεται η εγγραφή ή η μετεγγραφή των πράξεων αυτών στα οικεία υποθηκοφυλακεία και κτηματολογικά γραφεία, αν δεν έχει τηρηθεί η υποχρέωση αυτή". Από τις ανωτέρω διατάξεις σαφώς συνάγεται ότι το πιστοποιητικό που η Υποθηκοφύλακας αξίωσε ως αναγκαίο όρο για την μεταγραφή δεν είναι αναγκαίο στην περίπτωση που απλά έχει κηρυχθεί σε μια περιοχή η κτηματογράφησης της, αλλά αποκλειστικά στις περιπτώσεις που η κτηματογράφηση ήδη ολοκληρώθηκε και έλαβε χώρα η κατάρτιση και κύρωση των δασικών χαρτών, προϋπόθεση που η Υποθηκοφύλακας, δεν επικαλείται και σε κάθε περίπτωση δεν συντρέχει εν προκειμένω. Τέλος, ούτε βεβαίωση περί κατατμήσεως

απαιτούνταν, αφού η αποδοχή της κληρονομιάς των αιτούντων αφορούσε ιδανικό μερίδιο επί του δάσους και η μεταβίβαση ιδανικού μεριδίου δεν συνιστά κατάτμηση (άρθρο 4 παρ.3 ν 3208/2004). Με βάση τα ανωτέρω, η άρνηση της Υποθηκοφύλακα με τους επικαλούμενους ως άνω λόγους υπήρξε αδικαιολόγητη και γι'αυτό η υπό κρίση αίτηση έπρεπε να γίνει δεκτή και να υποχρεωθεί η Υποθηκοφύλακας να ενεργήσει τη μεταγραφή. Ωστόσο, η εκκαλούμενη απέρριψε την αίτηση, δεχόμενη την κύρια παρέμβαση του Ελληνικού Δημοσίου, που υποστήριξε ότι στην ευρύτερη περιοχή όπου το κληρονομαίο δάσος εκκρεμεί η διαδικασία εξωτερικού αποκερματισμού του όμορου δημόσιου δάσους και επομένως υπάρχει κίνδυνος βλάβης των εμπραγμάτων δικαιωμάτων του Δημοσίου. Την απέρριψε δε όχι, διότι δέχθηκε ότι οι αιτιολογίες της Υποθηκοφύλακα ήταν δικαιολογημένες, αλλά για άλλη αιτιολογία που εκείνη δεν είχε επικαλεστεί. Συγκεκριμένα, η εκκαλουμένη δέχθηκε ότι για να είναι νόμιμη η ζητούμενη μεταγραφή έπρεπε οι αιτούντες να προσκομίσουν κατά την κατάρτιση της αποδοχής στο συμβολαιογράφο την προβλεπόμενη με ποινή ακυρότητας από το άρθρο 280 παρ.3 του ν.δ. 86/1969 δήλωση του άρθρου 8 του Νόμου 1599/1986, στην οποία να δηλώνεται ότι το Δημόσιο ουδέποτε είχε διεκδικήσει κυριότητα ή άλλο εμπράγματο δικαίωμα σ'αυτή και εφόσον είχε εγερθεί τέτοια διεκδίκηση ή αμφισβήτηση να δηλώνεται ότι η κυριότητα του μεταβιβάζοντος έχει κριθεί έναντι του Δημοσίου είτε με απόφαση Διοίκησης είτε με απόφαση τελεσίδικη των τακτικών Δικαστηρίων. Ωστόσο, ούτε και αυτή η αιτιολογία είναι ορθή, διότι η υποχρέωση προσκομιδής μιας τέτοιας δηλώσεως προβλέπεται ρητά και μόνο στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος, δηλαδή "επί μεταβιβάσεως κυριότητος ή οιουδήποτε ετέρου εμπράγματος δικαίωματος επί δάσους ή δασικής εκτάσεως αιτία πωλήσεως, δωρεάς, προικός ή ετέρας πράξεως εν ζωή", περίπτωση που δεν συντρέχει εν προκειμένω, αφού η κληρονομιά δεν συνιστά πράξη εν ζωή. Κανένας δε δικαιολογητικός λόγος δεν συντρέχει να εφαρμοστεί η ανωτέρω διάταξη αναλογικά και στις δηλώσεις αποδοχής κληρονομιάς, διότι η φύση των πράξεων αυτών είναι εντελώς διαφορετική από τις μεταβιβάσεις με πώληση, δωρεά ή άλλη εν ζωή αιτία, αφού επί κληρονομιάς το κληρονομικό δικαίωμα επί του δάσους του περιέρχεται αυτοδικαίως στον κληρονομούμενο ευθύς ως γίνει επαγωγή αμετάκλητη (άρθρο 1846 ΑΚ) και όχι με τη δήλωση αποδοχής της κληρονομιάς, που αποτελεί όρο για την κτήση της κυριότητας (άρθρο 1198 ΑΚ). Επομένως, η δήλωση αποδοχής δεν μπορεί να εκτείνεται πέραν των ορίων του κληρονομικού δικαιώματος.

Συνεπώς πρέπει να διαταχθεί η Υποθηκοφύλακας να μεταγράψει την ένδικη δήλωση και να χορηγήσει τα σχετικά πιστοποιητικά στους αιτούντες, όπως

ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, η δε αίτηση να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη. Εφόσον η εκκαλουμένη την απέρριψε ως αβάσιμη, δεν εκτίμησε και εφάρμοσε ορθά το νόμο και επομένως έσφαλε. Πρέπει λοιπόν να γίνει δεκτή η έφεση ως βάσιμη (αναφορικά με το Δημόσιο), να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη και το Δικαστήριο να κρατήσει και να δικάσει την υπόθεση, δεχόμενο την αίτηση, όπως στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει ν' απορριφθεί η κύρια παρέμβαση του Δημοσίου". Από τις παραπάνω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, στις οποίες το Εφετείο στήριξε την, κατά παραδοχή της εφέσεως των αναιρεσιβλήτων, εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης και την παραδοχή της ένδικης αιτήσεως αυτών, προκύπτει ότι το Εφετείο έκρινε μη νόμιμη την άρνηση της Υποθηκοφύλακα να μεταγράψει την πράξη αποδοχής κληρονομιάς και δέχθηκε κατ'ουσία την ένδικη αίτηση των αναιρεσιβλήτων με δύο επάλληλες αιτιολογίες, η καθεμία των οποίων στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της και, ειδικότερα, με την πρώτη μεν αιτιολογία έκρινε μη νόμιμους όλους τους επικαλούμενους από την Υποθηκοφύλακα, για την στήριξη της αρνήσεώς της προς μεταγραφή της πράξεως αποδοχής κληρονομιάς, λόγους, ενώ με τη δεύτερη αιτιολογία δέχθηκε ότι είναι εσφαλμένη η κρίση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, που είχε απορρίψει την ένδικη αίτηση για λόγο, που η Υποθηκοφύλακας δεν είχε επικαλεστεί στην άρνηση της να προβεί στη μεταγραφή της ως άνω πράξεως. Ενόψει τούτων και του ότι δεν πλήττεται η πρώτη ως άνω αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως, που στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της, πρέπει, ανεξάρτητα από την βασιμότητά του ή μη, να απορριφθεί ως αλυσιτελής ο μοναδικός από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. λόγος αναιρέσεως, με τον οποίον πλήττεται μόνον η δεύτερη επάλληλη αιτιολογία αυτής, αναφορικά με την υποχρέωση των αιτούντων να προσκομίσουν υπεύθυνη δήλωση κατά τα άρθρα 280 §3 του ν.δ. 86/1969 και 8 του ν. 1599/1986. Μετά ταύτα, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστεί το αναιρεσείον, λόγω της ήττας του, στα δικαστικά έξοδα της τρίτης αναιρεσίβλητης (άρθρα 176, 183, 191 παράγραφος 2 Κ.Πολ.Δ.), μειωμένων κατ'άρθρο 22 του νόμου 3693/1957, 7 και 9 νομοθετικού διατάγματος 2698/1993 και ΥΑ 134423/1992 Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 29/3/2016 αίτηση για αναίρεση της 67/2013 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Λαμίας.

Καταδικάζει το αναιρεσίον στα δικαστικά έξοδα της τρίτης αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 29 Ιουνίου 2020.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 28 Σεπτεμβρίου 2020.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ